

خبر
روز

راند آخر

انتخابات میان دوره‌ای کنگره هم وزن سیاسی بایدن و ترامپ را مشخص نکرد و همه چیز به انتخابات دو سال دیگر موکول شد

و معتقد است، به دست آوردن آن کرسی و رساندن شمار کرسی‌های حزب به عدد ۵۱ برای قدرت آن بسیار مهم است. او در حالی که حزیش تا امروز ۲۰۴ کرسی در برابر ۲۱۱ کرسی در انتخابات مجلس نمایندگان داشت، ابراز امیدواری کرد، دموکرات‌ها در این بخش از کنگره نیز تعداد کرسی‌های خود را به ۲۱۸ کرسی برسانند و اکثریت خود را تجدید کنند. اما در اردوی مقابل، دونالد ترامپ که به اذعان یکی از مشاورانش از نتایج به دست آمده بشدت عصبانی است و به‌خاطر آن در حال فریاد زدن بر سر همه است، تا عصر امروز سکوت پیشه و هیچ اظهارنظری نکرده بود.

■ چرا سنا برای دموکرات‌ها مهم است؟

ناراحتی جمهوری خواهان و خوشحالی دموکرات‌ها بی‌دلیل نیست. به گزارش سایت شبکه خبری بی‌بی‌سی، دموکرات‌ها با این نتایج می‌توانند مطمئن باشند که راه آنها برای طی دو سال باقی‌مانده از ریاست جمهوری بایدن، هموارتر باشد و با به دست گرفتن کنترل اکثریت سنا می‌توانند مطمئن باشند، طرح‌هایی که بایدن در صدد انجام آنها است، سهل‌تر می‌تواند انجام شود. بنا بر این گزارش، یکی از قابل توجه‌ترین، اقداماتی که بایدن و دموکرات‌ها در دو سال پیش رو می‌توانند انجام دهند، تعیین عضو جدید دیوان عالی امریکا است. اگر یکی از اعضای دیوان عالی در این مدت بازنشسته شده یا فوت کند، جمهوری خواهان دیگر نخواهند توانست گزینه انتخابی بایدن را وتو کنند. این اتفاقی است که سال ۲۰۱۶ رخ داد و میچ مک کانل مانع از آن شد که نامزد معرفی شده از سوی باراک اوباما، بر کرسی دیوان عالی بنشیند و البته جدا از این دستاوردها، دلیل دیگری که باعث خوشحالی دموکرات‌ها از موفقیت شان در سنا می‌شود، شخص دونالد ترامپ است که با این نتایج آینده سیاسی‌اش تاریک شد و حامیانش در حزب جمهوری خواه ریزش خواهند کرد. به باور ناظران، رئیس‌جمهور جنجالی سابق امریکا دیگر بسختی خواهد توانست از ضربه‌ای که نتایج سنا بر پیکر او وارد کرد، برخیزد. ضمن اینکه دیگر نخواهد توانست، استیضاحی را که دموکرات‌ها به دنبال او بودند، تلافی کرده و همان‌طور که وعده داد بود، بایدن را به استیضاح بکشاند.

■ یک حزب ضعیف شده تحت لوای یک رهبر جنجالی

این انتخابات همچنین نشان داد، حزب جمهوری خواه به آن قدرتمندی که ترامپ به عنوان رهبر حزب مدعی آن بود، نیست و از مشکلاتی قابل توجه رنج می‌برد که باعث شد نتواند موج قمرمی را که در نظر داشت، به راه اندازد. به نوشته سایت شبکه خبری فرانس ۲۴ یکی از این مشکلات خشم عمومی است که در پی کشف اسناد سری کاخ سفید در عمارت مار آلاگو علیه ترامپ بروز کرد. بویژه که قرار است دونالد ترامپ بزودی به خاطر آن راهی دادگاه شود و البته شاید وکلای او این کار را انجام دهند.

بنفشه غلامی/ ایالت نوادا که دو سال پیش با رأی خود به جو بایدن کمک کرد تا رئیس‌جمهوری امریکا شود، باز هم به یاری حزب دموکرات رفت تا کنترل خود بر سنا را حفظ کنند. منجی این دور دموکرات‌ها یک زن یعنی کاترین کورتز ماستو بود که توانست مردم نوادا را مجاب کند، دیگر بار به او رأی دهند. با این حال اکنون با شکست جمهوری خواهان در سنا و در حالی که رقابت در مجلس نمایندگان نیز ادامه دارد، محافل داخلی امریکا نگران پیامدهای بعدی انتخابات و تکرار وقایعی مشابه یورش ۶ ژانویه به ساختمان کنگره امریکا در سال ۲۰۲۱ هستند.

به گزارش خبرگزاری آسوشیتدپرس که نخستین رسانه‌ای بود که خبر از پیروزی آبی‌ها در امریکا داد، کاترین کورتز ماستو که هرچند رقابت شانه به شانه‌ای با آدام لاکسالت جمهوری خواه داشت توانست با اختلاف اندکی به پیروزی برسد و شادی را به اردوی آبی‌ها ببرد. در این رقابت تنگاتنگ، کورتز، سناتور دور پیش نوادا با ۴۸.۰۸ درصد آرا بر لاکسالت برتری یافت و به این ترتیب شمار کرسی‌های حزب دموکرات در سنا امریکا را به عدد ۵۰ رساند. این به آن معنا است که جمهوری خواهان حتی اگر بتوانند ۶ دسامبر (۱۵ آذر) تک کرسی باقیمانده یعنی کرسی جورجیا را که به دور دوم کشیده شده، به دست آورند و شمار کرسی‌ها بین دو حزب عدد ۵۰ را نشان دهد، دموکرات‌ها بخاطر داشتن رأی کاملاً هریس، معاون اول جو بایدن به عنوان یک رئیس‌جمهور دموکرات صاحب ۵۱ کرسی خواهند شد و به اکثریت دست خواهند یافت. کورتز در حالی بر لاکسات چیره شد که جمهوری خواهان امیدوار بودند، با توجه به چالش‌هایی که نوادا بخاطر بالا رفتن بهای سوخت دارد، دموکرات‌ها در این ایالت شکست بخورند اما این اتفاق رخ نداد.

■ شادی در اردوی دموکرات‌ها

در پی این اتفاق موجی از شادی اردوی دموکرات‌ها را فرا گرفت. به گزارش اینسایدر، چاک شومر، رهبر اکثریت سنا پس از این موفقیت در توثیبتی با تأکید بر اینکه این رخداد «یک پیروزی و اثباتی بر بی‌گناهی دموکرات‌ها بود»، به امریکایی‌ها وعده داد: «ما تا کنون کارهای زیادی انجام دادیم و از این پس هم کارهای بیشتری برای مردم امریکا انجام خواهیم داد. آنان دست رد به سینه جریان‌های ضد دموکراتیک، مستبد، تندرو و تفرقه‌انداز جمهوری خواهان افراطی ای زدند که می‌خواستند بر کشور ما استیلا یابند.»

به گزارش خبرگزاری فرانس پرس، جو بایدن هم که برای شرکت در نشست‌های حاشیه‌ای آسه آن در کامبوج به سر می‌برد، دو روز مانده به دیدارش با شی جین پینگ، همتای چینی‌اش در نشست گروه ۲۰ در اندونزی، بعد از شنیدن اخبار نتایج انتخابات به خبرنگاران گفت: «با یک حس بسیار خوب، چشم به دو سال پیش رودارم.» او با این حال تأکید کرد برایش بسیار مهم است که در انتخابات جورجیا نیز به پیروزی برسند

«مهران کریمی ناصری» مهاجری که ۱۸ سال در فرودگاه پاریس گرفتار بود، در همانجا درگذشت

ترمینال خواب

هر مهاجر، یک داستان است؛ گاه تراژیک و غم‌انگیز، گاه مانعیک، گاه پلیسی یا هیجان‌انگیز و گاهی حتی کمدی. «مهران کریمی ناصری» هم یکی از همین داستان‌ها است که اگرچه روایت سفر طولانی و بی‌پایانش، دستمایه ساخت یک فیلم خارجی و یک نمایش ایرانی شد و مشهورش ساخت و دیگر همه او را به نام «آلفرد مهران» می‌شناختند، اما او در نهایت به همان فرودگاهی که ۱۸ سال در آن گرفتار بود، برگشت تا روی همان نیمکتی که ماه‌ها و ماه‌ها سرگردانی و بی‌پناهی‌اش را روی آن گذرانده بود، به خواب ابدی برود. بر اساس گزارش‌ها، وی روز گذشته در ترمینال ۲F فرودگاه شارل دوگل در پاریس درگذشته است. گزارش‌های ابتدایی عنوان می‌کند که او به مرگ طبیعی فوت کرده است، اما «آسوشیتدپرس» گزارش کرد دلیل مرگ او «حمله قلبی» بود و به این ترتیب این فرودگاه که در ۲۵ کیلومتری شمال شرقی پاریس قرار دارد، یکی از عجیب‌ترین مهاجران جهان را از دست داد.

داستان مهاجرت مهران از چند دهه پیش شروع شد؛ او که متولد سال ۱۳۲۴ در مسجد سلیمان از توابع خوزستان بود، بعد از فوت پدرش، به هویت مادر اصلیش پی برد و به امید یافتن مادر اسکاتلندی‌اش راهی اروپا شد. چه او فرزند یک پزشک ایرانی بود که با یک پرستار اسکاتلندی ازدواج کرده بود. مادر مهران پیش از پیروزی انقلاب برای تحصیل به انگلستان رفته بود، اما بعد از بازگشت، بازداشت می‌شود و همین سبب می‌شود او فرار کند. مهران نیز سال ۶۷ برای یافتن او راهی سفر می‌شود. مهران چند سالی را در بلژیک می‌گذراند اما چون مادرش را پیدا نمی‌کند، دوباره تن به سفر می‌دهد و راهی هلند و بریتانیا می‌شود، اما انگلستان او را اخراج می‌کند و می‌خواهد به بلژیک بازگرداند، ولی او در نهایت خود را به فرودگاه شارل دوگل فرانسه می‌رساند و پیش از آن، تمام مدارک شناسایی‌اش را نابود می‌کند تا دیپورت نشود و این کار او را در یک تله مهاجرتی گیر می‌اندازد. هیچ کشوری او را نمی‌پذیرد و نمی‌توان او را به هیچ کشوری برگرداند.

او ۸ اوت سال ۱۹۸۸ یکی از نیمکت‌های عبوس و نارنجی فرودگاه را به عنوان خانه‌اش انتخاب می‌کند و دار و ندارش را روی گاری دستی فرودگاه می‌ریزد و ۱۸ سال روی آن صندلی در میان ساک و چمدانش می‌گذراند. تنها سرگرمی‌اش در این مدت، نوشتن خاطراتش می‌شود که در نهایت آن را به چاپ می‌رساند. خاطراتی که برای «استیون اسپیلبرگ» کارگردان مشهور امریکایی جذاب می‌آید و او را به ساخت فیلمی با الهام از مهران ترغیب می‌کند. فیلمی به نام «ترمینال» با بازی «تام هنکس» و «کاترین زیتا جونز» در ژانر کمدی-درام. این فیلم محصول سال ۲۰۰۴، داستان مردی است که از کشوری به نام «کارکوزیا» به فرودگاه بین‌المللی جان اف کندی آمده است و به دلیل کودتا در کشورش توسط گروهی شبه نظامی اجازه ورود به امریکا را پیدا نمی‌کند. در عین حال به علت وقوع انقلاب در کشورش امکان بازگشتش نیز وجود ندارد. هدف او از سفر به امریکا تکمیل امضا‌های هنرمندان جاز است. مهران به خاطر این فیلم ۲۵۰ هزار دلار می‌گیرد. پس از پخش این فیلم، روزنامه‌نگاران برای صحبت با مردی که الهام‌بخش یک فیلم هالیوودی شده بود، به سراغش رفتند. به نوشته نشریه «پاریزین» در یک مقطع زمانی، مهران ناصری که حالا خود را «سر آلفرد» می‌نامید، روزانه تا شش مصاحبه انجام می‌داد. او سرانجام در سال ۱۹۹۹ توانست پناهندگی و حق اقامت در فرانسه را دریافت کند، اما تا سال ۲۰۰۶ که برای درمان بیماری‌اش به بیمارستان منتقل شد، در فرودگاه ماند.

بهر روز غریب‌پور کارگردان کشورمان نیز در سال ۱۳۸۳ نمایشی را در مقام نویسنده و کارگردان با عنوان «۲۳۴۲ روز بد» با حضور بازیگرانی چون محمد حاتمی، محمد ساریان، بهناز توکلی، حمید ابراهیمی، نسیم ادبی و دیدار رزاقی با محور داستان زندگی مهران کریمی ناصری در مجموعه تئاتر شهر به صحنه می‌برد. فیلم‌ها و نمایش‌ها تمام می‌شود، اما داستان مهران همچنان ادامه می‌یابد. هر چند کسی خبر ندارد او بعد از گرفتن اقامت فرانسه و خروج از فرودگاه در سال ۲۰۰۶ چه کرد، اما بر اساس گزارش‌ها او چند هفته پیش در حالی که در دهه هشتم زندگی‌اش بود به نیمکت نارنجی خاطره‌هایش بازگشت؛ به فرودگاه شارل دوگل در حومه پاریس و دیشب در میان غرش موتور هواپیماها و صدای پای مسافران، دفترچه خاطراتش را برای همیشه بست.

”